

Bài thơ “Chỉ có thể là mẹ”

Nắng dần tắt trên con đường nhỏ
Dáng mẹ gầy gieo giọt liêu xiêu
Mẹ về để nấu cơm chiều
Bữa cơm đậm bạc thương yêu ấm lòng

Cả đời mẹ long đong vất vả
Cho chồng con quên cả thân mình
Một đời mẹ đã hy sinh
Tuổi xuân phai nhạt nghĩa tình đượm sâu

Mưa và nắng nhuộm màu tóc trắng
Bụi gian nan đọng lắng nếp nhăn
Rụng rời thương lắm hàm răng
Lưng còng chân yếu ánh trăng cuối trời

Tình của mẹ sáng ngời dương thế
Lo cho con tâm bé đến già
Nghĩa tình son sắt cùng cha
Giản đơn dung dị mẹ là mẹ thôi

Con đi khắp chân trời góc bể
Ân tình nào sánh xuể mẹ yêu
Nghĩa dày độ lượng bao nhiêu
Có trong lòng mẹ sớm chiều bao dung.
(Đặng Minh Mai)

Cảm nhận về bài thơ
“Chỉ có thể là mẹ”
của tác giả Đặng Minh Mai

Shelly đã từng nói: “Thơ ca làm cho tất cả những gì tốt đẹp nhất trên đời trở thành bất tử”. Có những giá trị vững bền của cuộc sống được lưu giữ lại nhờ những vần thơ, có những nhịp ngân của tâm hồn được in dấu lại qua mỗi trang văn. Có lẽ, những vần thơ đã giúp con người ghi lại những nhịp đập của trái tim, ghi lại những tình cảm thiêng liêng nhất. Chính bởi vậy, nhà thơ Đặng Minh Mai đã gửi gắm những tâm tư, tình cảm của mình vào bài thơ “Chỉ có thể là mẹ” để tình cảm ấy sẽ đi qua sự băng hoại của thời gian tồn tại mãi với cuộc đời.

Mở đầu cho những tâm sự của thi nhân là hình ảnh hoàng hôn bắt đầu buông xuống, là hình ảnh của mẹ bình yên sớm chiều:

“Nắng dần tắt trên con đường nhỏ
Dáng mẹ gầy gieo gieo liêu xiêu
Mẹ về để nấu cơm chiều
Bữa cơm đạm bạc thương yêu ấm lòng”

Trời đã tắt nắng, nhưng giờ đây mới thấy dáng hình mẹ liêu xiêu, gầy gò trở về. Hai từ láy “gieo gieo, liêu xiêu” đã gợi lên hình ảnh người mẹ già gầy yếu, héo hon lạng bước trên con đường nhỏ. Hình ảnh của mẹ còn hiện lên sự lam lũ, vất vả của cuộc đời, mẹ phải làm việc sớm khuya lo toan cho gia đình chẳng còn bận tâm đến cả dáng vẻ của mình. Mẹ vội vã, tất tả cả ngày đến buổi chiều lại vội về bên bếp lửa để thổi bữa cơm chăm lo cho gia đình. Bữa cơm ấy tuy đạm bạc nhưng luôn ấm áp tình yêu của mẹ. Tác giả đã tài tình vận dụng những đặc trưng của thể thơ song thất lục bát, với khổ thơ gồm một cặp câu bảy chữ và một cặp lục bát có tới bảy tiếng được gieo vần để giúp cho khổ thơ đầu tiên trở nên giàu vần điệu, dẫn dắt người đọc đi vào mạch nguồn cảm xúc của mình.

Từ bối cảnh một buổi chiều trên con đường nhỏ, tác giả suy ngẫm về mẹ, về cuộc đời không mấy bình yên, phẳng lặng của mẹ. Cả cuộc đời mẹ chẳng phút giây nào được nghỉ ngơi, luôn đau đáu lo cho chồng con, vất vả đủ đường:

*“Cả đời mẹ long đong vất vả
Cho chồng con quên cả thân mình
Một đời mẹ đã hy sinh
Tuổi xuân phai nhạt nghĩa tình đượm sâu”*

Qua những vần thơ tác giả đã suy ngẫm về cuộc đời của mẹ, một cuộc đời gắn với hai chữ “hi sinh” lo cho chồng, cho con tới nỗi quên đi cả bản thân mình.

Đối với mẹ, sự vui vẻ và hạnh phúc của những thành viên trong gia đình là niềm vui lớn nhất của mẹ. Người mẹ ấy sẵn sàng đánh đổi cả thanh xuân, hy sinh đi giấc mơ của mình để đổi lấy hạnh phúc cho gia đình. Bốn câu song thất lục bát với cách ngắt nhịp 3/4, 3/2/2 đã nhấn mạnh hình ảnh người mẹ giàu đức hy sinh giúp cho tác giả bộc bạch được sự biết ơn và tình cảm chân thành đến mẹ của mình. giúp cho bài thơ kết thúc một cách nhẹ nhàng nhưng để lại trong lòng mỗi độc giả một cảm xúc sâu lắng không thể nào quên.

“Chỉ có thể là mẹ” một tác phẩm thơ đạt dào cảm xúc với thể thơ song thất lục bát một thể thơ truyền thống của Việt Nam. Thông qua những dòng thơ song thất lục bát, ta hiểu được ý nghĩa, tâm tình của tác giả gửi gắm qua bài thơ. Đó là lòng biết ơn, là lòng yêu thương, sự kính trọng của những người con đối với mẹ. Niềm hạnh phúc của mẹ là con, chính vì thế, mỗi người con phải biết ơn và trân trọng thứ tình cảm cao đẹp mà mẹ đã dành cho mình.

(Bài viết hay dành cho học sinh)

